

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΙΗ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 831 ²	Τοῦ ἁγίου πρωτομάρτυρος Στεφάνου Σάββατο 27 Δεκεμβρίου 2014 (2001)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Ὁ πρωτομάρτυς Στέφανος

(Σύγκρισις τοῦ ἁγίου μὲ τὸ Χριστό, καὶ ἡμῶν μὲ τὸν ἅγιον)

Ἡ ζωὴ, ἀγαπητοί μου, ἡ **χριστιανικὴ ζωὴ**, ὅπως τὴν δίδαξε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, εἶνε δρόμος δύσκολος. Τὸ εἶπε ὁ Ἰδιος: «*Στενὴ ἡ πύλη καὶ τεθλιμμένη ἡ ὁδὸς ἡ ἀπάγουσα εἰς τὴν ζωὴν*»· στενὴ ἡ πύλη καὶ δύσβατο τὸ μονοπάτι ποῦ ὁδηγεῖ στὴν αἰώνιο ζωὴ (Ματθ. 7,14). Αὐτὸ δείχνει καὶ ἡ ζωὴ τοῦ ἁγίου Στεφάνου, ποῦ ἐφορτάζει σήμερα.

Ὁ ἅγιος Στέφανος ἦταν πιστὸς ἀκόλουθος καὶ μιμητὴς τοῦ Χριστοῦ σὲ ὅλα. Ἀποτύπωσε στὴν ψυχὴ του τὸ χαρακτήρα τοῦ Χριστοῦ. Ἀκολούθησε τὴν **σκληρὴ ὁδὸ τοῦ καθήκοντος**.

Ἄν κάνουμε μερικὲς **συγκρίσεις**, θὰ δοῦμε, ὅτι **βάδισε πάνω στὰ ἴχνη τοῦ Χριστοῦ**.

● Τί εἶπε ὁ Χριστός; «*Οὐκ ἦλθον διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι*»· ἦρθα στὸν κόσμον ὄχι γιὰ νὰ μὲ ὑπηρετήσουν, ἀλλὰ γιὰ νὰ ὑπηρετήσω (Ματθ. 20,28). Καὶ ὑπηρετήσε ὁ Χριστὸς τὸν κόσμον ὑλικῶς καὶ πνευματικῶς. Ὑλικῶς, διότι θεράπευσε τὰ ἄρρωστα κορμιά καὶ ἔθρεψε τὰ πεινασμένα στόματα καὶ στομάχια. Πρὸ παντὸς ὅμως τὸν ὑπηρετήσε πνευματικῶς μὲ τὴν οὐράνια διδασκαλία του. Ἄλλ' αὐτὸ ἔκανε καὶ ὁ Στέφανος. Ἦταν **ἓνας ταπεινὸς ὑπηρετὴς** καὶ ὄχι ἐκμεταλλευτὴς τῆς κοινωνίας. Πῶς ὑπηρετήσε; Ἦταν ἓνας ἀπὸ τοὺς ἐπτὰ διακόνους, ποῦ ἀπ' τὸ πρωὶ μέχρι τὸ βράδυ διακονοῦσαν στὰ **συσσίτια** τῆς ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων καὶ φρόντιζαν κανεὶς φτωχὸς νὰ μὴν πεινᾷ. Ὑπηρετήσε ὅμως καὶ πνευματικῶς. Διότι δίδασκε, ὅπως ὁ Χριστός. Τί δίδασκε ὁ Στέφανος; Δίδασκε τὸ θεμελιῶδες δόγμα· ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς δὲν εἶνε ἀπλῶς ἓνας ἄνθρωπος, ἀλλ' εἶνε ὁ Μεσσίας, ὁ Λυτρωτὴς, ὁ ἐνανθρωπήσας Θεός. Αὐτὸ ἐκήρυττε. Καὶ τὸ ἀποδείκνυε μὲ ἐπιχειρήματα ἰσχυρά, τὰ ὁποῖα ἀκούσαμε στὸν σημερινὸ ἀπόστολο. Αὐτὴ ἦταν ἡ **διδασκαλία** του.

● Καὶ ὅπως ὁ Χριστὸς δὲν ἦταν παραδεκτὸς

ἀπὸ ὅλους, ἀλλ' ἐναντίον του ἦταν οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ φαρισαῖοι, ὁ Ἄννας καὶ ὁ Καϊάφας, ἔτσι καὶ τὴ διδασκαλία τοῦ Στεφάνου δὲν τὴν παραδέχθηκαν ὅλοι. Ὑπῆρχαν ρεύματα ἀντίθετα, **εἶχε καὶ ἐχθροὺς** φανατικούς. Αὐτοί, ὅταν ἄκουγαν τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, σὰν σκυλιὰ λυσσασμένα ἐπιτίθενταν ἐναντίον τοῦ Στεφάνου.

● Ὁ Χριστὸς, ὅπως βλέπουμε στὰ εὐαγγέλια, ἀποστόμωνε τοὺς φαρισαίους, τοὺς σαδδουκαίους καὶ τοὺς ἠρωδιανούς. Ἦτσι καὶ ὁ Στέφανος· μὲ τὴν πίστι **καθήλωνε τοὺς ἀντιπάλους**, ἔφραζε τὰ ἀπύλωτα στόματα, καὶ ἀπεδείκνυε μὲ δύναμι ὅτι ὁ Χριστὸς εἶνε Θεός.

● Ὁ Χριστὸς καταδικάστηκε μὲ βία καὶ συκοφαντία. Ἦτσι καὶ ὁ Στέφανος. Δὲν μπόρεσαν νὰ τὸν καταβάλουν διαλεκτικῶς, διότι ἡ χριστιανικὴ πίστι εἶνε πάντοτε ἀήττητη. Γι' αὐτὸ νικοῦσε ὁ Στέφανος. Ἀλλὰ τότε κατέφυγαν στὴ **βία**. Ὅπλο τῶν δειλῶν καὶ μοχθηρῶν δὲν εἶνε ἡ ἀλήθεια, ἀλλὰ ἡ συκοφαντία καὶ διαβολή. Κατηγόρησαν τὸ Στέφανο, ὅτι εἶνε ἐναντίον τῶν νόμων, ἐναντίον τῶν ἐθίμων, ἐναντίον τοῦ ναοῦ, ἐναντίον τοῦ Θεοῦ, ὅτι βλασφημεῖ τὸ Θεό! **Συκοφαντία** φρικτὴ. Ἐν τούτοις ἡ συκοφαντία ἔπιασε, καὶ ὁ Στέφανος ὠδηγήθηκε ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου.

● Δείλιασε ἐκεῖ; Δὲν δείλιασε. Ὅπως ὁ Χριστὸς στάθηκε ἀτάραχος ἐνώπιον τοῦ Πιλάτου καὶ μαρτύρησε «*τὴν καλὴν ὁμολογίαν*» (Ἁ' Τιμ. 6,13), ἔτσι καὶ ὁ Στέφανος· μὲ πρόσωπο λαμπρό, σὰν ἄγγελος, ἀντιμετώπισε τοὺς δικαστάς. Μίλησε μὲ τὴ γλῶσσα τῆς ἀληθείας καὶ ὠμολόγησε γιὰ μία ἀκόμη φορὰ τὸ Χριστό. Ἄλλ' ὅταν ἐκεῖνοι ἄκουσαν τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, τότε λύσσαξαν πραγματικά. Τόση κακία εἶχαν ἐναντίον τοῦ Χριστοῦ, ὥστε βούλωσαν τ' αὐτιά τους νὰ μὴν ἀκούνε τὸ ὄνομά του. Ὄρμησαν πάνω στὸ Στέφανο, τὸν ἄρπαξαν βιαίως, καὶ χωρὶς πολλὰ διαδικασίες ἔβγα-

λαν απόφασι θανάτου· ὅπως καὶ γιὰ τὸ Χριστό.

● Κι ὅπως ὁ Χριστὸς θανατώθηκε ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι (διότι δὲν ἐπιτρεπόταν νὰ σταυρωθῆ ἄνθρωπος μέσα στὰ Ἱερόσολυμα· ἐθεωρεῖτο αὐτὸ βεβήλωσι τῆς ἱερᾶς πόλεως), ἔτσι καὶ ὁ μαθητῆς του ὁ Στέφανος. Τὸν πήρανε καὶ τὸν ὠδήγησαν **ἔξω τῆς πόλεως**. Ἐκεῖ ἦρθε ἡ ὥρα νὰ ἐκτελεσθῆ ὁ μάρτυς ὁ πιστός.

● Πῆραν καθένας στὸ χέρι λιθάρια καὶ μὲ ὀρμὴ τὰ ἐκσφενδόνιζαν πάνω στὸ σῶμα του. Γέμισε πληγὲς καὶ αἵματα. Καὶ καθὼς τὸ αἷμα ἔτρεχε ἀπὸ τὸ κεφάλι του καὶ πλησίαζε πλέον ἡ ὥρα νὰ παραδώσῃ τὴν ἀγία του ψυχὴ, πάλι μιμήθηκε τὸ Χριστό. Ὅπως ὁ Κύριος πάνω στὸ σταυρὸ **δὲν εἶπε λέξι ἐναντίον** τῶν σταυρωτῶν του, ἀλλὰ ἦτο ὄλος εὐλογία, ἔτσι καὶ αὐτός. Κι ὅπως ὁ Χριστὸς εἶπε «*Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς· οὐ γὰρ οἶδασι τί ποιοῦσι*» (Λουκ. 23, 34), ἔτσι καὶ ὁ Στέφανος εἶπε· «*Κύριε, μὴ στήσης αὐτοῖς τὴν ἁμαρτίαν ταύτην*»· Κύριε, μὴ τοὺς λογαριάσῃς τούτῃ τὴν ἁμαρτία, ποὺ διαπράττουν φονεύοντας ἕναν ἄθῳο (Πράξ. 7,60).

Ἔτσι τελείωσε τὴ ζωὴ του ὁ πρωτομάρτυς τοῦ Χριστοῦ· **μιμητῆς Του σὲ ὅλα**.

Σήμερα ὁ ἅγιος Στέφανος παρουσιάζεται ἐνώπιόν μας καὶ μᾶς καλεῖ νὰ τὸν μιμηθοῦμε. Σὰν τὸν ἀπόστολο Παῦλο μᾶς προτρέπει· «*Μιμηταί μου γίνεσθε, καθὼς καὶ γὰρ Χριστοῦ*» (Α' Κορ. 11,1). **Μποροῦμε ἐμεῖς νὰ ποῦμε, ὅτι βαδίζουμε στὰ ἴχνη του;** Ἄς δοῦμε.

● Ὁ Στέφανος εἶχε ὡς δόγμα τῆς ζωῆς του «ὅλα γιὰ τὸν ἄλλο, τίποτα γιὰ τὸν ἑαυτὸ μας». Ἐμεῖς συμφωνοῦμε; Ἄν σεῖς ἔχετε τέτοια ἀπόφασι, πέφτω καὶ φιλῶ τὰ πόδια σας. Δῶστε μου τέτοιους ἀνθρώπους! Ἐκεῖνος, ὅλα γιὰ τὸν πλησίον· ἐμεῖς, δυστυχῶς, ὅλα γιὰ τὸν ἑαυτὸ μας. **Καρμιά θυσία!**

● Ὁ Στέφανος ὠμολόγησε μέχρι μαρτυρίου τὸ Χριστό. Ἐμεῖς; Δὲν διακινδυνεύουμε γιὰ τὸ ὄνομά Του στὸ παραμικρό. **Ντρεπόμαστε** καὶ τὸ σταυρὸ μας νὰ κάνουμε, μήπως μᾶς εἰρωνευθοῦν. Εἴμαστε ἀνάξιοι Χριστιανοί.

● Θέλετε σύγκρισι καὶ σ' ἕνα ἄλλο σημεῖο; Ἐκεῖ πλέον παίρνουμε μηδέν. Ὁ Στέφανος, χτυπημένος καὶ αἰμόφυρτος, βρῆκε τὴ δύναμι τῆς ἀγάπης νὰ πῆ· «Χριστέ μου, συχώρεσέ τους». Σὰς ἐρωτῶ· ἔχουμε ἐμεῖς τέτοια καρδιά; Συγχωροῦμε; Ἐμεῖς, ὄχι πέτρα στὸ κεφάλι νὰ μᾶς ρίξουν, ἀλλὰ τὸ ἐλάχιστο νὰ μᾶς κάνουν, δὲν τὸ συγχωροῦμε. Εἴμαστε μνησικακοὶ κ' ἐκδικητικοί, καὶ **δὲν συγχωροῦμε**. Νὰ μεταξὺ τῶν Χριστιανῶν κάποια νύφη, ποὺ τὶς

ἅγιες αὐτὲς ἡμέρες δὲν φίλησε τὸ χέρι τῆς πεθερᾶς της, ἀλλὰ τῆς κρατᾷε κακία. Νά καὶ κάποια πεθερά, ποὺ δὲν συγχώρησε τὴ νύφη της ποὺ γονάτισε μπροστά της. Νά καὶ δυὸ ἀδέρφια, ποὺ δὲν ἔδωσαν τὸν ἀσπασμὸ τῆς ἀγάπης... Μέσα μας ὑπάρχουν μίση καὶ πάθη ἀβυσσαλέα.

Λοιπὸν, ποιά σχέσι ἔχουμε ἐμεῖς μὲ τὸν ἅγιο Στέφανο, ποὺ ἦταν ἔτοιμος γιὰ θυσία, γεμᾶτος ἀγάπη, δυνατὸς νὰ συγχωρῆ; Ἐμεῖς γίνεται ἔρανος γιὰ τοὺς φτωχοὺς καὶ τί δίνουμε παρακαλῶ; Οἱ πλούσιοι δίνουν ψίχουλα. Εὐτυχῶς ποὺ ὁ φτωχὸς λαὸς μας κρύβει στὰ βάθη του ὑπέροχα αἰσθήματα. Μπορεῖ ὁ πλούσιος καταστηματοῦχος νὰ δίνῃ πέντε δραχμὲς, ἀλλὰ μιὰ καθαρίστρια τοῦ δημοσίου λέει· Φτωχιά εἶμαι, μὰ ὑπάρχουν καὶ φτωχότεροι ἀπὸ μένω· ἐγὼ κάτι παίρνω. Κι ἀνοίγει τὸ μαντήλι της, χήρα αὐτῆ, καὶ δίνει γενναῖα.

Ἄν ζοῦμε ἀκόμη καὶ ὑπάρχουμε, ἀγαπητοί μου, ὑπάρχουμε ὄχι ἀπὸ τοὺς πλουσίους μὲ τὶς σκληρὲς καρδιές· ζοῦμε καὶ ὑπάρχουμε, διότι στὸ φτωχὸ μας λαὸ ὑπάρχουν ἀκόμα διαμάντια, χαρακτῆρες μὲ ὑπέροχες ιδιότητες.

Ταῦτα ἀγαπητοί μου. Ὁ Στέφανος εἶνε ἡ διδασκαλία μας, ὁ Στέφανος εἶνε ὁ ἔλεγχός μας. Χρειάζεται **θάρρος καὶ ἀπόφασι** γιὰ νὰ βαδίσουμε κ' ἐμεῖς ἐμπρός.

Στὸ στρατό, σὲ δύσκολες μέρες, ὁ λοχαγὸς λέει· Ἔχουμε νὰ ἐκτελέσουμε μιὰ δύσκολη ἀποστολή, ποὺ ἀπαιτεῖ **θυσία**· ὅποιος ἀγαπᾷ τὴν πατρίδα καὶ τὸ λέει ἡ καρδιά του, ἄς κἀνὴ τρία βήματα μπροστά!... Κι ἀπὸ τοὺς ἐκατοντάδες, βγαίνουν ἕνας ἢ δύο, ποὺ μὲ σθένος νικοῦν καὶ κατατροπώνουν τὸν ἐχθρό.

Μπρός λοιπὸν κ' ἐδῶ! Ἐχετε θάρρος, βαδίστε πρὸς τὰ ἐμπρός. Κάντε τὰ τρία βήματα! Μιμηθῆτε τὸν Στέφανο. Ὅπως ἐκεῖνος τὰ ἔδωσε ὅλα γιὰ τὸ Θεὸ καὶ τὸν πλησίον, ἔτσι κ' ἐμεῖς νὰ τὰ δώσουμε ὅλα. Κι ἂν δὲν μποροῦμε ὅλα, ἔστω τὰ μισά· κι ἂν δὲν μποροῦμε τὰ μισά, ἔστω λιγώτερα. Ὅπως ἐκεῖνος ἦταν θαρραλέος, ἔτσι κ' ἐμεῖς τολμηροὶ καὶ θαρραλέοι, ὁμολογώντας τὴν ἀλήθεια ἐν μέσῳ ἐνὸς κόσμου ἀπιστίας καὶ διαφθορᾶς. Κι ὅπως ἐκεῖνος συγχωροῦσε, **νὰ συγχωροῦμε** κ' ἐμεῖς.

Βαδίζοντας ἔτσι πάνω στὰ χνῆ τῶν ἁγίων καὶ μαρτύρων, θ' ἀξιοθῶμε κ' ἐδῶ στὴ γῆ νὰ ζήσουμε ὄντως χριστιανικὴ ζωὴ, καὶ στὸν οὐρανὸ νὰ τύχουμε τῶν αἰωνίων στεφάνων· ἀμὴν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**